

Arrest

nr. 211 571 van 25 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2018 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam, samen met zijn ouders, als vijftienjarige België binnen in 2000. In 2005 verkreeg het hele gezin een verblijfstitel ingevolge hun regularisatie.

1.2. Op 17 mei 2016 wordt verzoeker ambtshalve afgeschreven. De geldigheid van zijn B-kaart is verstreken op 21 februari 2018.

1.3. Op 16 oktober 2018 neemt de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Het betreft de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: N.

voornaam: G.

geboortedatum: (...)1985

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Angola/ Congo :

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN: *Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politie van PZ Aalst op 16/10/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:*

Artikel 7, alinea 1: ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene beschikte lange tijd over een onbeperkt recht op verblijf. Zijn B – kaart was geldig tot 21/02/2018 maar werd niet langer verlengd. Betrokkene beschikt ook niet langer over een onbeperkt recht op verblijf. Hij is met andere woorden illegaal op het Belgische grondgebied. Betrokkene werd tweemaal van ambtswege afgevoerd, eenmaal in Aalst op 16/10/2007 en later opnieuw in Ninove op 17/05/2016. Sinds 17/05/2016 ontbreekt ieder spoor van betrokkene op Belgische grondgebied. Hij ondernam geen poging om zich in regel te stellen sindsdien. Zijn B – kaart verliep ondertussen op 21/02/2018. Betrokkene kan niet aantonen dat hij sinds 17/05/2016 steeds onafgebroken in België vertoeft heeft en dat hij dus niet naar het buitenland is geweest. Omdat hij dit niet kan aantonen, nemen we aan dat hij mogelijk minstens een jaar naar het buitenland is geweest en op die manier zijn recht op verblijf is kwijtgespeeld. Betrokkene is met andere woorden illegaal en dient het land te verlaten.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken ☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde Er is een risico op onderduiken: 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene doet geen moeite om zijn verblijfsstatus in België in regel te brengen. Hoewel hij in Aalst zou verblijven, meldt hij zich niet aan bij de gemeente om zich op een adres in te schrijven. Betrokkene had recht op verblijf maar weigerde om zich ergens in te schrijven zodat zijn recht op verblijf kon verlengd worden. Hierdoor kunnen we niet zeker zijn dat hij na de van ambtswege afvoering van het adres in Ninove op 17/05/2016 het Rijk al dan niet heeft verlaten.

Betrokkene kwam naar België in 2000 samen met zijn ouders N. M. A. en N. S. (OV 5012897) en zijn zus N. M. C. Zij verkregen verblijf op basis van een regularisatie. De ouders beschikken nog steeds over een geldig recht op onbeperkt verblijf, terwijl de zus ondertussen de Belgische nationaliteit verworven heeft. Zij staan ook ingeschreven op een verblijfsadres, zoals het hoort. Betrokkene werd tweemaal van ambtswege afgevoerd, eenmaal in Aalst op 16/10/2007 en later opnieuw in Ninove op 17/05/2016. Sinds 17/05/2016 ontbreekt ieder spoor van betrokkene op Belgische grondgebied. Hij ondernam geen poging om zich in regel te stellen sindsdien. Zijn B – kaart verliep ondertussen op 21/02/2018. Betrokkene kan niet aantonen dat hij sinds 17/05/2016 steeds onafgebroken in België vertoeft heeft en dat hij dus niet naar het buitenland is geweest. Omdat hij dit niet kan aantonen, nemen we aan dat hij mogelijk minstens een jaar naar het buitenland is geweest en op die manier zijn recht op verblijf is kwijtgespeeld. Betrokkene is met andere woorden illegaal en dient het land te verlaten. Betrokkene is bij de politie van Aalst bekend voor meerdere, ernstige, recente feiten, namelijk:

PV :008362IB-DE.18.LB PZ AALST GEWONE DIEFSTAL

PV :00858918-DE.45.LB PZ AALST BEDREIGING ZONDER BEVEL OF VOORWAARDE

PV :OT7077 T7-D E.50. LB PZ AALST OPZETTELIJKE VERNIELIGEN

PV :010116L7-DE.43.LB PZ AALST OPZETTELIJKE SLAGEN EN/OF VERWONDINGEN
201701457466

PV :01-068917-DE.41.LB PZ AALST WEERSPANNIGHEID

PV :01068917-DE.41.LB PZ AALST BEDREIGING MET BEVEL OF VOORWAARDE

PV :01068917-DE.41.LB PZ AALST OPZETTELIJKE SLAGEN EN/OF VERWONDINGEN

PV :006929 17-D E.37. LB PZ AALST VERKRACHTING

PV :00678316-DE.18.LB PZ AALST GEWONE DIEFSTAL

PV :00669616-DE.4L.LB PZ AALST SMAAD

Gezien de ernst van de feiten en de maatschappelijke impact ervan is het duidelijk dat betrokkene een bedreiging vormt voor de openbare orde. Er is een risico op nieuwe inbreuken. Gezien het risico op onderduiken en de elementen van openbare orde, kan er geen termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan. Een termijn toekennen voor vrijwillig vertrek zou betrokkene toestaan om zonder enig spoor in de illegaliteit te verdwijnen. Betrokkene genoot een verblijfsrecht in België maar speelde dit kwijt door geruime tijd (langer dan een jaar) afwezig te zijn of zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied niet te kunnen bewijzen. Het gaat hier dus om een dossier waarin er wel degelijk een verblijfsrecht was. Betrokkene bouwde een privéleven in België op, mogelijk ook een familiaal leven. We moeten bijgevolg nagaan of deze inmenging in het familiale en /of privéleven van betrokkene wettelijk, legitiem en noodzakelijk is. Gezien de feiten van openbare orde, het risico op onderduiken en de desinteresse die betrokkene aan de dag legt met betrekking tot zijn verblijfsstatuut, zijn wij van mening dat deze verwijderingsbeslissing wettelijk, legitiem en noodzakelijk is. De staat heeft als opdracht om een veilige samenleving te creëren voor haar burgers, het is daarbij volstrekt legitiem en zelfs noodzakelijk om bepaalde personen die deze veilige samenleving bedreigen te verwijderen. Het recht op een privé en of familiaal leven van betrokkene is hierbij van ondergeschikt belang. We stelden ook vast dat betrokkene niet langer beschikt over een verblijfsrecht, de verwijdering is dus wettelijk. In deze zin is er geen schending van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene heeft volgens de informatie van de politie verschillende vriendinnen in België. Het is niet duidelijk wie van hen nu de eigenlijk partner is. Het zou enerzijds gaan om M. F. (OV 6373030), een Nederlandse onderdane met een verblijfsrecht in België die in de B.(...) te Aalst woont en waar hij regelmatig zou bij vertoeven. Anderzijds betreft het een Belgische vrouw, W. E. (15/04/1984) uit de (...) te Aalst bij wie hij ook regelmatig zou vertoeven. Betrokkene verklaart aan de politie van Aalst bij zijn arrestatie op 16/10/2018 dat hij met name met deze laatste een relatie heeft. Hij verklaart ook een kind te hebben, maar dat hij dit kind niet erkend heeft. Het is niet duidelijk om welk kind het dan precies zou gaan, mevrouw W. heeft immers verschillende kinderen, geen van de kinderen werd door betrokkene erkend. Aangezien betrokkene het kind niet heeft erkend, kunnen we er niet zomaar van uitgaan dat hij daadwerkelijk de vader is van het kind of op één of andere manier aan het onderhoud van het kind zou bijdragen. Mogelijk betreft dit het jongste kind van mevrouw, W. A. A., geboren op 10/06/2018. Betrokkene had ruimschoots de tijd om dit kind te erkennen mocht hij de vader zijn of enige verantwoordelijkheid willen opnemen. Hij heeft dit echter niet gedaan, we gaan er dus van uit dat hij daarom niet de vader van dit kind. Het kind is nog jong, het zal zich de aanwezigheid van betrokkene in zijn leven wellicht niet meer herinneren. De belangen van het kind zijn bij verwijdering van betrokkene dus niet geschaad. Het staat de partner vrij om betrokkene achterna te reizen naar het land van herkomst om daar de relatie verder te zetten. Betrokkene kan vanuit Congo ook een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Hij krijgt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd maar kan de opschorting hiervan aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn vriendin in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Er is geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Hij heeft ook familie in België, namelijk zijn ouders en zijn zus. Voor hen geldt mutatis mutandis dezelfde redenering. Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 16/10/2018 aan de politie van Aalst dat hij in België wil blijven omdat zijn ouders hier zijn. Dit legt niet uit waarom betrokkene niet terug zou kunnen naar het land van herkomst. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in CONGO een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn,

het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Terugleiding naar de grens Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen: Er is een risico op onderduiken: 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene doet geen moeite om zijn verblijfsstatus in België in regel te brengen. Hoewel hij in Aalst zou verblijven, meldt hij zich niet aan bij de gemeente om zich op een adres in te schrijven. Betrokkene had recht op verblijf maar weigerde om zich ergens in te schrijven zodat zijn recht op verblijf kon verlengd worden. Hierdoor kunnen we niet zeker zijn dat hij na de van ambtswege afvoering van het adres in Ninove op 17/05/2016 het Rijk al dan niet heeft verlaten. Betrokkene kwam naar België in 2000 samen met zijn ouders N. M. A. en N. S. (OV 5012897) en zijn zus N. M.C. Zij verkregen verblijf op basis van een regularisatie. De ouders beschikken nog steeds over een geldig recht op onbeperkt verblijf, terwijl de zus ondertussen de Belgische nationaliteit verworven heeft. Zij staan ook ingeschreven op een verblijfsadres, zoals het hoort. Betrokkene werd tweemaal van ambtswege afgevoerd, eenmaal in Aalst op 16/10/2007 en later opnieuw in Ninove op 17/05/2016. Sinds 17/05/2016 ontbreekt ieder spoor van betrokkene op Belgische grondgebied. Hij ondernam geen poging om zich in regel te stellen sindsdien. Zijn B – kaart verliep ondertussen op 21/02/2018. Betrokkene kan niet aantonen dat hij sinds 17/05/2016 steeds onafgebroken in België vertoeft heeft en dat hij dus niet naar het buitenland is geweest. Omdat hij dit niet kan aantonen, nemen we aan dat hij mogelijk minstens een jaar naar het buitenland is geweest en op die manier zijn recht op verblijf is kwijtgespeeld. Betrokkene is met andere woorden illegaal en dient het land te verlaten. Betrokkene is bij de politie van Aalst bekend voor meerdere, ernstige, recente feiten, namelijk:

PV :0083621B-DE.18.LB PZ AALST GEWONE DIEFSTAL

PV :00858918-DE.45.LB PZ AALST BEDREIGING ZONDER BEVEL OF VOORWAARDE

PV :OT7077 T7-D E.50. LB PZ AALST OPZETTELIJKE Vernieligen

PV :010116L7-DE.43.LB PZ AALST OPZETTELIJKE SLAGEN EN/OF VERWONDINGEN
201701457466

PV :01-068917-DE.41.LB PZ AALST WEERSPANNIGHEID

PV :01068917-DE.41.LB PZ AALST BEDREIGING MET BEVEL OF VOORWAARDE

PV :01068917-DE.41.LB PZ AALST OPZETTELIJKE SLAGEN EN/OF VERWONDINGEN

PV :006929 17-D E.37. LB PZ AALST VERKRACHTING

PV :00678316-DE.18.LB PZ AALST GEWONE DIEFSTAL

PV :00669616-DE.4L.LB PZ AALST SMAAD

Gezien de ernst van de feiten en de maatschappelijke impact ervan is het duidelijk dat betrokkene een bedreiging vormt voor de openbare orde. Er is een risico op nieuwe inbreuken. Gezien het risico op onderduiken en de elementen van openbare orde, kan er geen termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan. Een termijn toekennen voor vrijwillig vertrek zou betrokkene toestaan om zonder enig spoor in de illegaliteit te verdwijnen. Betrokkene genoot een verblijfsrecht in België maar speelde dit kwijt door geruime tijd (langer dan een jaar) afwezig te zijn of zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied niet te kunnen bewijzen. Het gaat hier dus om een dossier waarin er wel degelijk een verblijfsrecht was. Betrokkene bouwde een privéleven in België op, mogelijk ook een familiaal leven. We moeten bijgevolg nagaan of deze inmenging in het familiale en /of privéleven van betrokkene wettelijk, legitiem en noodzakelijk is. Gezien de feiten van openbare orde, het risico op onderduiken en de desinteresse die betrokkene aan de dag legt met betrekking tot zijn verblijfsstatuut, zijn wij van mening dat deze verwijderingsbeslissing wettelijk, legitiem en noodzakelijk is. De staat heeft als opdracht om een veilige samenleving te creëren voor haar burgers, het is daarbij volstrekt legitiem en zelfs noodzakelijk om bepaalde personen die deze veilige samenleving bedreigen te verwijderen. Het recht op een privé en of familiaal leven van betrokkene is hierbij van ondergeschikt belang. We stelden ook vast dat betrokkene niet langer beschikt over een verblijfsrecht, de verwijdering is dus wettelijk. In deze zin is er geen schending van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene heeft volgens de informatie van de politie verschillende vriendinnen in België. Het is niet duidelijk wie van hen nu de eigenlijk partner is. Het zou enerzijds gaan om M. F. (OV 6373030), een Nederlandse onderdane met een verblijfsrecht in

België die in de B. (...) te Aalst woont en waar hij regelmatig zou bij vertoeven. Anderzijds betreft het een Belgische vrouw, W. E. (15/04/1984) uit de (...) te Aalst bij wie hij ook regelmatig zou vertoeven. Betrokkene verklaart aan de politie van Aalst bij zijn arrestatie op 16/10/2018 dat hij met name met deze laatste een relatie heeft. Hij verklaart ook een kind te hebben, maar dat hij dit kind niet erkend heeft. Het is niet duidelijk om welk kind het dan precies zou gaan, mevrouw W. heeft immers verschillende kinderen, geen van de kinderen werd door betrokkene erkend. Aangezien betrokkene het kind niet heeft erkend, kunnen we er niet zomaar van uitgaan dat hij daadwerkelijk de vader is van het kind of op één of andere manier aan het onderhoud van het kind zou bijdragen. Mogelijk betreft dit het jongste kind van mevrouw, W. A. A., geboren op 10/06/2018. Betrokkene had ruimschoots de tijd om dit kind te erkennen mocht hij de vader zijn of enige verantwoordelijkheid willen opnemen. Hij heeft dit echter niet gedaan, we gaan er dus van uit dat hij daarom niet de vader van dit kind. Het kind is nog jong, het zal zich de aanwezigheid van betrokkene in zijn leven wellicht niet meer herinneren. De belangen van het kind zijn bij verwijdering van betrokkene dus niet geschaad. Het staat de partner vrij om betrokkene achterna te reizen naar het land van herkomst om daar de relatie verder te zetten. Betrokkene kan vanuit Congo ook een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Hij krijgt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd maar kan de opschorting hiervan aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn vriendin in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Er is geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Hij heeft ook familie in België, namelijk zijn ouders en zijn zus. Voor hen geldt mutatis mutandis dezelfde redenering. Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 16/10/2018 aan de politie van Aalst dat hij in België wil blijven omdat zijn ouders hier zijn. Dit legt niet uit waarom betrokkene niet terug zou kunnen naar het land van herkomst. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in CONGO een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING: Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten: Er is een risico op onderduiken: 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene doet geen moeite om zijn verblijfsstatus in België in regel te brengen. Hoewel hij in Aalst zou verblijven, meldt hij zich niet aan bij de gemeente om zich op een adres in te schrijven. Betrokkene had recht op verblijf maar weigerde om zich ergens in te schrijven zodat zijn recht op verblijf kon verlengd worden. Hierdoor kunnen we niet zeker zijn dat hij na de van ambtswege afvoering van het adres in Ninove op 17/05/2016 het Rijk al dan niet heeft verlaten.

CONCLUSIE: Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. CID: Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de (eerste) verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk ratione temporis.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 27, §1 en §3 van de vreemdelingenwet, evenals artikel 74/13, §1, 1° en 3° van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 149 van de Grondwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij voert in essentie aan dat (1) in de bestreden beslissing niet op eenduidige wijze de nationaliteit van verzoeker werd vastgesteld, (2) de vaststelling dat verzoeker het land gedurende meer dan een jaar zou hebben verlaten niet steunt op een zorgvuldig onderzoek en dat (3) zijn gezinsleven in België niet naar behoren werd onderzocht.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt in casu op artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker op het ogenblik van zijn aanhouding niet in het bezit was van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument. Meer bepaald wordt er gemotiveerd dat verzoekers B-kaart geldig was tot 21 februari 2018 maar dat deze niet langer werd verlengd. Er wordt op gewezen dat verzoeker op 17 mei 2016 van ambtswege werd afgevoerd en dat verzoeker niet aantoonde dat hij sinds 17 mei 2016 onafgebroken in België heeft verbleven. Hieruit werd afgeleid dat hij “mogelijk minstens” een jaar naar het buitenland is geweest en op die manier zijn recht op verblijf is “kwijtgespeeld”. De verwerende partij besluit dat verzoeker illegaal is en het land dient te verlaten.

De verwerende partij preciseert in haar nota dat deze motivering steunt op artikel 39, §7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 dat bepaalt dat de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. De verwerende partij benadrukt dat het aan de verzoeker is om het tegenbewijs te leveren.

2.2.2. Te dezen is niet betwist dat verzoeker houder was van een B-kaart (overeenkomstig het model van bijlage 5 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Aldus moet in de huidige stand van het geding worden aangenomen dat verzoeker beschikt over een recht op verblijf van onbeperkte duur.

Zoals de verzoekende partij ter terechtzitting terecht opmerkt, betreft de verblijfskaart slechts het instrumentum en doet het verval van die kaart nog geen afbreuk aan het negotium, te weten, het onderliggende (verblijf)recht van de betrokkene. De verwerende partij kan zich dan ook niet beroepen op het verval van verzoekers verblijfskaart teneinde vast te stellen dat verzoeker niet langer gerechtigd zou zijn om op het grondgebied zou verblijven.

Wat betreft de vraag of afdoende werd vastgesteld dat verzoeker gedurende meer dan een jaar het grondgebied zou hebben verlaten, merkt de Raad op dat de verwerende partij aan de verzoeker dan wel verwijt niet het tegenbewijs te hebben geleverd van zijn aanwezigheid in het Rijk tussen 17 mei 2016 en 17 mei 2017, doch uit geen enkel stuk van het administratief dossier, noch uit de nota noch uit de bestreden beslissing blijkt dat zij de verzoeker op enig ogenblik in de gelegenheid heeft gesteld om het bewijs te leveren van zijn aanwezigheid op het grondgebied. Het is pas bij het nemen van de bestreden beslissing dat verzoeker zich voor het eerst geconfronteerd ziet met deze vaststelling van de verwerende partij.

Zoals de verwerende partij zelf opmerkt, is het vermoeden vastgelegd in artikel 39, §7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 weerlegbaar. Met de motivering dat verzoeker "misschien mogelijk" het grondgebied heeft verlaten, waarover zij verzoeker niet blijkt te hebben ondervraagd en hem aldus niet de gelegenheid heeft geboden nuttige gegevens ter weerlegging voor te leggen, steunt de verwerende partij zich louter op een hypothese. Bovendien merkt verzoeker terecht op dat dit motief lijkt te worden tegengesproken door de talrijke PV's wegens schending van de openbare orde, die in de bestreden beslissing worden aangehaald. De bestreden beslissing motiveert zelf dat het hier gaat om zeer recente feiten en citeert daarbij een lijst van tien PV's die werden opgesteld door de politie van Aalst. Verzoeker kan op het eerste zicht worden bijgetreden waar hij stelt dat uit deze PV's minstens blijkt dat verzoeker nog recent aanwezig is geweest op het grondgebied. Het administratief dossier bevat deze PV's niet, noch laat enig ander document toe op precieze wijze vast te stellen op welke exacte data deze PV's werden opgesteld. Evenwel blijkt uit de referentienummer van deze PV's, zoals aangehaald in de bestreden beslissing dat het lijkt te gaan om gebeurtenissen die zich afspeelden in 2016, 2017 en 2018. Aldus dient de verzoeker te worden bijgetreden dat de verwerende partij zelf het tegenbewijs lijkt te leveren van de beweerde afwezigheid van verzoeker op het grondgebied.

Verzoeker maakt op het eerste zicht aannemelijk dat de vaststelling dat verzoeker gedurende meer dan een jaar het grondgebied zou hebben verlaten, niet steunt op een zorgvuldige feitenvinding. Het standpunt in de nota met opmerkingen dat verzoeker het tegenbewijs dient te leveren, gaat eraan voorbij dat verzoeker nooit in de gelegenheid werd gesteld om dit tegenbewijs te leveren. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing zelf, in het bijzonder de veronderstelling dat verzoeker "misschien mogelijk" het grondgebied heeft verlaten terwijl tegelijkertijd een tiental recente PV's uit 2016, 2017 en 2018 worden aangehaald, dat er tegenindicaties zijn. De motivering is op dit punt dan ook tegenstrijdig. De bestreden beslissing stelt bijgevolg ten onrechte vast dat verzoeker niet langer gemachtigd of toegelaten zou zijn tot verblijf in het Rijk.

Vermits het motief dat verzoeker onregelmatig op het grondgebied verblijft, geen steun vindt in de elementen van het administratief dossier, kon ten aanzien van verzoeker geen toepassing worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° of 3° van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om het middel ernstig te bevinden.

2.2.3. De Raad wenst bovendien op te merken dat de verwerende partij zich wat betreft de bedreiging voor de openbare orde, de bestreden beslissing zich beperkt tot het oplijsten van een tiental PV's. Er blijkt daarbij geen enkele afweging van deze feiten te zijn, daargelaten het gevolg dat door de gerechtelijke instanties aan deze feiten werd gegeven. De beoordeling van verzoekers gezinsleven is in dit opzicht geenszins afdoende.

Verzoeker werd door de politie gehoord op 16 oktober 2018 om 12u30. Uit dit verslag blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij sedert 2000 in België verbleef en dat hij steeds in België heeft gewoond. Op vraag 7 *“Heeft u een partner met wie u een duurzame relatie heeft of kinderen in België? Zo ja, wie?”* verwees verzoeker naar zijn relatie met de Belg E.W., hij vermeldde daarbij haar adres en vermeldde dat zij een samen een kind hebben dat echter nog niet werd erkend.

De verwerende partij leidt hieruit af dat hij de naam van het kind niet heeft genoemd en houdt voor dat zij niet kan weten om welk kind het gaat. Uit het bijzonder summier politieverlag blijkt evenwel niet dat deze -nochtans concrete- elementen met betrekking tot het gezinsleven verder werden onderzocht of dat verzoeker de gelegenheid werd geboden hieromtrent meer informatie te geven.

Verder blijkt dat -klaarblijkelijk op grond van een politieverlag in het administratief dossier- de verwerende partij op eigen initiatief vaststelt dat verzoeker nog een andere vriendin heeft, waarmee klaarblijkelijk wordt bedoeld dat verzoeker er een polyamoreuze levensstijl op nahoudt en geen beschermenswaardig gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad dient ook vast te stellen dat de verwerende partij uitgaat van een enkele verklaring in een administratief politieverlag en verzoeker hier nooit mee heeft geconfronteerd of hierover ondervraagd. De verwerende partij beperkt zich ertoe om bij weeromstuit conclusies te trekken op basis van eenzijdige informatiebronnen zonder dat verzoeker hieromtrent naar behoren werd gehoord.

Ook waar de verwerende partij stelt dat het niet duidelijk is om welk kind het zou gaan, blijkt uit het tweede gehoor op 17 oktober dat verzoeker zeer duidelijk aanduidde wie zijn kind was. Indien de verwerende partij twijfelde aan verzoekers verklaringen hieromtrent stond het haar vrij verzoeker hierover bijkomend te horen. Dat de verwerende partij opnieuw conclusies trekt op grond van onvolledige informatie zonder dat de verzoeker in de gelegenheid werd gesteld zijn familiale situatie naar behoren uiteen te zetten, getuigt niet van een zorgvuldige feitenvinding.

Ook uit het feit dat verzoeker het kind vooralsnog niet heeft erkend, leidt de verwerende partij bij weeromstuit af dat er geen sprake kan zijn van een gezinsleven. Verzoeker zet in het verzoekschrift ter terechtzitting evenwel uit dat het hier gaat om een kind van slechts vier maanden, dat hij wel degelijk heeft gepoogd aangifte doen van het kind, maar dat dit hem in het kader van de huidige wetgeving werd geweigerd omdat hij geen recente Congolese geboorteakte kon voorleggen. Hij voert aan dat hij inmiddels stappen onderneemt om deze te bekomen. Opnieuw geeft verzoeker plausibele redenen aan waarom de erkenning van het kind nog niet plaatsvond, redenen die hij, indien hij naar behoren was gehoord door en aan de verwerende partij ter kennis had kunnen brengen.

In het middel betoogt verzoeker verder dat zijn vriendin E.W., inmiddels werd opgenomen in een psychiatrische instelling, zodat het kind A.A. inmiddels wordt opgevangen in de pleegzorg Oost-Vlaanderen. Vermits verzoeker er immers nog niet in geslaagd is het kind te erkennen, wordt hem niet toegelaten de zorg van het kind op te nemen. Verzoeker legt ter terechtzitting een stuk neer waaruit blijkt dat hij aanwezig was op een overleg met de Pleegzorg Oost-Vlaanderen betreffende zijn dochter. Verzoekers zus en zijn ouders stelden zich kandidaat als pleeggezin om A. op te vangen. Verzoekers betoog vindt ook steun in de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat E.W. bij vonnis van de vrederechter te Aalst van 27 september 2018 en 18 oktober 2018 voor een jaar werd geplaatst in een psychiatrische instelling. Prima facie is er sprake van een schrijnende gezinssituatie. Met de vaststelling dat het kind *“nog jong (is en) zich de aanwezigheid van betrokkene in zijn leven wellicht niet meer herinneren”* gaat de verwerende partij schromelijk voorbij aan de situatie van afhankelijkheid die door verzoeker op het eerste zicht wordt aangetoond.

Het middel is ook in die mate ernstig.

2.3. Met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Gelet op het gegrond bevinden van een middel dat betrekking heeft op een schending van artikel 8 van het EVRM, samen genomen met het feit dat verzoeker het grondgebied te verlaten nadat hij 18 jaar in België heeft gewoond waar hij als kind is toegekomen, acht de Raad de aanwezigheid van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. VERHAERT